

Poppenkastvoorstelling SOS-Kinderdorpen

Onderdeel van het scholenpakket Ik ben thuis!

Vertellen

Eenzaam en verlaten zwierf Rosita door de straten van een grote stad. Zonder familie en zonder huis bedelde ze haar kostje bij elkaar. Waar haar vader en moeder waren wist ze niet, broertjes en zusjes had ze niet meer. Het schamele hutje wat hun huis was geweest bestond niet meer, op die plek stonden nu grote gebouwen. Rosita was een zwerfstertje geworden en elke dag moest ze maar zien hoe ze aan eten kwam. Soms kon ze een klusje doen voor iemand en kreeg ze wat te eten in ruil. Haar bedje was een stapeltje oude kranten en ze had zelf een soort van huisje gemaakt van karton, wat ze gevonden had tussen het vuil van de grote stad. Daar sliep ze elke nacht alleen en verlaten.

Op een dag ontmoette ze een jongetje op het pleintje bij de fontein, waar ze zich elke morgen waste. Ze had hem niet horen aankomen en schrok toen hij vroeg:

Pedro: "Ik ben Pedro, wie ben jij? Hoe heet jij?"

Rosita: "Ik, ik eh..... Ik eh ik heet eh Rosita!"

Pedro: "Hallo Rosita! Ik heet Pedro, zoals ik al zei. Zullen we samen spelen?"

Vertellen

Rosita reageerde aarzelend. Ze had al zolang niet gespeeld, dat ze niet goed wist wat ze daarmee aan moest.

Rosita: "Spelen?"

Pedro: "Ja, spelen! Verstoppertje of tikkertje of zo."

Rosita: "Leuk, ja leuk!"

Pedro: "Goed dan." "Jij bent hem, tel tot tien met je ogen dicht en dan zal ik me verstoppen! En dan zeg je: wie niet weg is, is gezien"

Uitbeelden

Rosita houdt haar handen voor haar ogen en telt hardop tot tien. Pedro heeft zich verstopt achter de boom. Rosita zoekt eerst links, dan komt Pedro even te voorschijn en duikt weer weg als Rosita omkijkt. Rosita vraagt het publiek of ze Pedro hebben gezien. Pedro rent langs de huizen aan de andere kant. Rosita kijkt achter de boom, daar is hij niet. Ze vraagt weer aan het publiek of ze Pedro gezien hebben en waar. Het spel wordt 2x gedaan.

Vertellen

Zo speelden Rosita en Pedro de hele dag en werden dikke vrienden. Toen het avond werd zei Pedro:

Pedro: "Ik moet nu naar huis, naar mijn moeder en broertjes en zusjes, want het eten staat vast al klaar! Moet jij niet naar huis Rosita?"

Rosita: "Eh..... nee, eh... ja, ik moet ook naar huis"

Vertellen

Rosita schaamde zich, dat ze geen echt thuis had en verzweeg dat ze eigenlijk een zwervertje was.

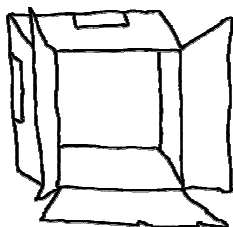
Rosita: "Zie ik je morgen weer?"

Pedro: "Nee morgen moet ik naar school en overmorgen ook, maar woensdagmiddag kom ik weer hier bij de fontein en dan neem ik mijn broertjes en zusjes ook mee, goed? Kunnen we tikkertje doen! Nou dag Rosita!"

Rosita: "Dag Pedro, tot woensdag!"

Vertellen

Rosita ging terug naar haar huisje van karton. Ze had een hele leuke dag gehad. Zo'n dag had ze al heel lang niet meer meegemaakt. Maar tegelijkertijd was ze erg verdrietig. Ze miste haar familie nu nog meer. Huilend viel ze in slaap. De dagen tot woensdag gingen maar langzaam voorbij. Maar eindelijk was het dan woensdagmiddag. Rosita zat te wachten bij de fontein en speelde met haar hand in het water. Plotseling hoorde ze kinderstemmen. Pedro kwam eraan met zijn broertjes en zusjes. Ze maakten allemaal kennis met Rosita en ze speelden de hele middag zoals kinderen dat kunnen. Toen het langzaam donker werd moesten Pedro en zijn broertjes en zusjes naar huis. Tijdens het afscheid zei Pedro tegen Rosita:

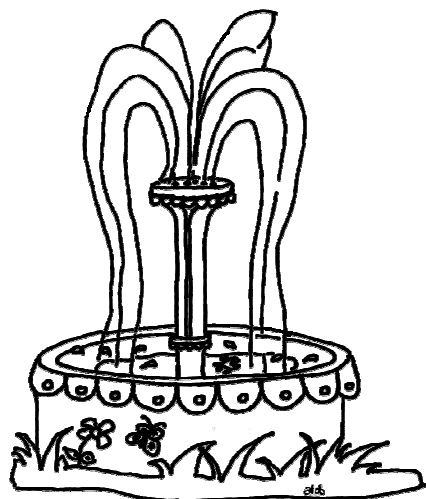

Pedro: "Ik loop wel even mee naar jouw huis!"

Rosita: "Nee, nee, dat kan niet!"

Pedro: "Kom, kom natuurlijk kan dat, kijk maar"

Uitbeelden

Pedro gaf Rosita een hand en rende met haar rond het pleintje. Ze moesten allebei hard lachen. Daarna kwamen ze bij Rosita's hutje van karton.

Pedro: "Woon jij hier?"

Rosita: "Ja, dit is alles wat ik heb"

Pedro: "Waar zijn je vader en moeder?"

Vertellen

Plotseling rende Pedro weg, Rosita alleen achterlatend. Rosita dacht dat hij nooit meer terug zou komen en kroop verdrietig in haar hutje. Toen kwam Pedro plotseling terug met nog iemand met een lief klein baby'tje bij zich. Het was zijn moeder!

Pedro: "Kijk moeder. Hier woont ze en ze is helemaal alleen!"

Moeder: "Rosita kom eens naar buiten, dan kunnen we kennis maken met elkaar!"

Uitbeelden

Rosita komt aarzelend naar buiten en geeft de moeder van Pedro een handje.

Pedro: “Ik en mijn broertjes en zusjes waren vroeger ook alleen. Maar nu wonen we in een SOS-kinderdorp en is zij mijn nieuwe moeder geworden. Nu zijn we nooit meer alleen.

Pedro: “Daar in het SOS-dorp is het heel fijn! Want daar zijn allemaal kinderen , die samen met elkaar in een huis wonen en er is een school, waar je heel veel kunt leren. “Ga je met ons mee Rosita? En wil jij mijn zusje worden?”

Rosita “Ja, ja, dat wil ik heel graag!”

Vertellen

Rosita kon het bijna niet geloven. De moeder nam haar bij de hand en samen gingen ze op weg naar huis. Rosita werd opgenomen in het SOS-kinderdorp en kreeg daar behalve een moeder ook nieuwe broertjes en zusjes. Ze zongen en speelden samen, aten gezellig met z'n allen en maakten hun huiswerk. Daarna moesten ze naar bed, want de volgende dag moesten ze weer naar school. Rosita sliep heerlijk in een echt bed en ze was heel erg gelukkig!

Zo kwam het toch allemaal nog goed met Rosita. Wij hopen natuurlijk dat ieder kind in de wereld, net als Rosita gelukkig wordt. Want ieder kind verdient een thuis!